

[Elisabeth Bruun Olesen]

kerheds- og sundhedsmæssige hensyn på den anden side. Efterhånden er jeg overbevist om, at substitutionsparagraffen faktisk ikke bliver anvendt i den grad, den burde. Men det vil jeg vende tilbage til med nogle konkrete spørgsmål til arbejdsministeren.

Grundlæggende må sikkerhedsorganisationen styrkes, sådan at den selv bedre kan håndtere spørgsmål om farlige stoffer, og det kræver en bedre uddannelse af sikkerhedsrepræsentanter.

Arbejdsministeren talte før om, at længde og indhold skulle passe sammen. Jamen så må indholdet blive så godt, at sikkerhedsorganisationen er i stand til at udføre de opgaver; og den længde, der skal bruges, for at sikkerhedsorganisationen kan opfylde det formål, må også gives, for ellers står man jo med en sikkerhedsorganisation af navn, som er ukvalificeret i forhold til det daglige, fordi man ikke uddanner dem godt nok. Det er ikke, fordi jeg vil sige, at den, der eksisterer i dag, hverken før eller siden var god nok, men man må gøre den bedre indholdsmæssigt.

Endvidere vil jeg igen pege på, som jeg gjorde under den foregående debat, at Danmark ikke skal lade sig stoppe af EF, hvorefter de tretten organiske opløsningsmidler i Miljøstyrelsens nye rapport alle sammen skal mærkes med alvorlig sundhedsfare ved længere tids påvirkning. Det er jo ikke et specielt rabiat krav, men i virkeligheden et meget fredsommeligt krav, et alt for fredsommeligt, kan jeg sige. I virkeligheden burde mange af de stoffer forbydes eller muligheden for at bruge dem i det mindste kraftigt formindskes. Nu siger vi bare, at folk skal vide, hvad de går og arbejder med, og hvilken sygdom de kan pådrage sig, at det er farligt simpelt hen; det er da fuldkommen umoralsk at holde folk hen i uvidenhed om, at tingene er farlige. Det har VS og SF stillet et forslag om, som vi snart skal behandle, så alle de flotte ord i dag håber jeg der bliver puttet kød og blod på den dag.

Endvidere mener vi, at alle de godt 200 stoffer på det internationale kræftforskningsinstituts liste bør mærkes med en advarsel om deres kræftfremkaldende virkning, og ikke som i dag kun 22 af dem.

Fru Elsebeth Kock-Petersen var inde på, at det var væsentligt, at man havde så meget viden som muligt om tingene. Det er jeg enig

i, nemlig at ønsket om den viden ikke må bruges til at forhale tingene. Nu står vi her og er stolte af, at vi har fået en handlingsplan for et asbestfrit Danmark – og det er da også bedre, at vi har fået den, end at vi aldrig nogen sinde havde fået den – men vi kunne have fået den mange år før, hvis man havde lyttet til den viden og de oplysninger, der var, for man havde i masse af år vidst, at de arbejdere, der arbejdede både på eternitfabrikken og andre steder, hvor man bruger asbest, fik asbestose i højere grad end andre, og også, at de fik kræft. Derfor kan jeg ikke lade være med at sige, at det er hykleri at tro, at det er en viden, der er dalet ned fra luften, som vi lige pludselig har i 1986. Det har man vidst de sidste 25 år. Jeg vil ikke håbe, at alting i forbindelse med arbejdsmiljø skal foregå i det tempo. Så meget om den sag.

Dernæst det mere konkrete. Hr. Tommy Dinesen var meget inde på organiske opløsningsmidler, og jeg håber ikke, det skal vare for mange år – måske så mange år, at jeg er død forinden – inden man får forbudt dem. Frode Sørensen og H. J. Styhr Petersen har i Ingeniøren nr. 4 fra den 23. januar 1987 beskrevet, hvordan man her i Europa anvender især harpiksholdige flusmidler, som kan give astma. Efter lodningen fjerner man flusmiddelresterne med organiske opløsningsmidler, som jo er mistænkt for at være kræftfremkaldende, foruden at ozonlaget bliver påvirket af det, der hedder CFC 113.

På dette område er man kommet så vidt i USA og i Sverige, at man stort set ikke bruger det. Der bruger man vandopløselige flusmidler, som er meget mindre farlige, og hvis rester man kan fjerne med vand.

Lad os prøve at diskutere videre, hvor hurtigt vi kan komme så vidt i Danmark, som man altså allerede i dag er både i USA og i Sverige, sådan at den del af de farlige stoffer kan komme væk. Det var blot ét eksempel, og der er tusindvis af andre, men dem skal jeg ikke trætte forsamlingen med nu.

Arbejdsministeren (Henning Dyremose):

Det er jo klart og tydeligt en ganske naturlig forlængelse af debatten om redegørelsen om arbejdsmiljø og vækst, der netop vi-